

Sõna

„Mis te otsite elavat surnute juurest? Teda ei ole siin, ta on üles äratatud!“ Lk 24,6

Mõte

Kummaline, et nimetame kevadpühi kiigepühadeks, munapühadeks, lihavõteteks, otsides kaunistamiseks poest hoolega pehmeid jäneseid või kollaseid tibusid. Need aga pole muud kui paganlikud viljakussümbolid.

Kristuse ristisurm ja imeline ülestõusmine jääb kõik kuidagi selle välise kauniduse varju. Ja kui aus olla, siis mida võisid tegelikult tunda need naised, kes ülestõusmispüha hommikul Jeesust salvima minnes leidsid eest tühja ja avatud haua? Võib vaid ette kujutada, millist rõõmu tundsid nad minnes jüngrite juurde ja kinnitades neile, et Kristus on surnuist üles tõusnud. Ka ei olnud neil tagasi tulles kaasas korve lihavõttejäneste ja -munadega, vaid lihtsalt hea sõnum Kristuse ülestõusmisest. Rõõmurohkeid pühi, Elulätte lugejad!

Palve

Jeesus, me Issand! Anna, et Sinu rist ja ülestõusmine oleks ka nendel tänavustel pühadel õnnistuseks paljudele. Jah, kõigile inimestele! Aamen

Pühad Kadrina kirikus

Palmipuudepüha - 14.04 kl 11

Suur Neljapäev - 18.04 kl 18

Suur Reede. Ristitee palvus - 19.04 kl 11

Vaikne Laupäev. Leeripüha - 20.04 kl 18

Kristuse ülestõusmispüha - 21.04 kl 11

Armas lugeja!

24. märtsil ja 14. aprillil tutvuvad Hea sõnumi ringi õpilased kahes tunnis evangeeliumi-kirjutaja Matteuse elu ja kujunemisega. Seda sel põhjusel, et saada võimalus osaleda Piibliteemalisel mälumängul, millest tuleb juttu juba edaspidistes „Elulätte“ numbrites. Seega, jälgige hoolega reklaami lehes ja meie Facebooki lehel!

Teoloogide Karl Barthi ja Henrich Bullingeri uurimustööde kohaselt olnud Matteus oma olemuselt lihtne mees. Tema nime järgi kirjutatud Matteuse evangeeliumit peetakse üheks kirjanduslikult täpsemaks ja juutlike traditsioonidega arvestavamaks kirjutiseseks Jeesuse elust üldse. Kui aga keskenduda Matteuse elu olulistematele perioodidele, siis võib Pühakirjast vaid lugeda, et eelnevalt oli ta töötanud maksukogujana, enne kui Jeesus teda imeliselt kutsus ja temast Kristuse pühendunud jünger sai. Lastel on kindlasti põnev tema kujunemist ja teed Jeesuse õpilaseks jälgida. **Hea sõnumi ring toimub iga kuu teisel ja viimasel pühapäeval jumalateenistuse ajal algusega kell 11 kiriku kõrval leerimajas.**

Õpetaja Karin-Kristel

ÜKS POISS

Tere
Üks poiss tuli meile ja istus
puu alla
 Võiks vähe puhata
Puu oli potipalm
 Nimi mul Kristus
 Kuule kutt ole hea juhata
 misuke tee viib siit Kolgata
 kanti
Ei ole aimu
Kõik teed viivad Rooma
Nii nagu kombeks võileiba anti
Lauale kohvi ja kutsuti jooma
Äkki läks heledaks õhtuvalgus
Jõi siis ja tänuks silitas kassi ta
 Sähke no võtke see aegade
 algus
 Lähem
 ei ole mul aega siin passida
Läkski Kakstuhat aastat nüüd
mõtleme pärispoiss oli
või müüt

Mari Vallisoo. *Ainsuse olevik*, 2000

Vana pühade postkaart erakogust.

Vihmavarblane

XVII

Just rinnus ärevalt põksuv süda oli see, mis sundis Lembitut sillale minema, naabri prouale appi. Kuid kohale jõudes ei leidnud ta seal eest ei Bläku Eduardi ega Taalitki. Lembit seiatas ja jälgis ümbrust. Viimaks üsna kaasiku serval nägi ta kahte tuttavat kogu. Need kaks näisid seal kättega ägedalt vehkivat.

„Taali, kus su plika on? Ah, koolis jah? Miks ta minust siis selliseid jutte kokku räägib, et mina hakkavat usklikuks ja vedavat enda juurde noori tüdrukuid? Kui sina oma tirtsuga midagi ette ei oska võtta ja teda ohjes hoida, siis võtan mina Bläku Eedi midagi ette. Ja mentidele ei ole sul mõtet avaldust tegema hakata, mul on seal tutvusi.“

Taali seisis Eedi vastas ja ei suutnud musta ega valget ütelda, sest jalad oleks nagu maas kinni olnud. Viimaks sai naine oma ümbrusest aimu ja pistis kodu suunas jooksma nii et lumi jalge all keerles.

Lembit küsis:

„Mis siin oli?“

„Ah mis siin siis ei olnud. Inimesed ajavad mind tigidaks, mis muud.“

„Tohohh?“

„Ja. Kas mina polegi siis mees? Loopre Hannesele olen raha võlgu, aga ega mina talle ära ei maksa. Oodaku ta kasvõi viimsepäeva laupäevani. Oli temaga siin eile väheke ütlemit. Tema mulle, et maksa aga võlg ära, maksa võlg ära, aga ütle Lembit, kuidas mina maksan, kui mul endalgi raha ei ole.“

„Mis sa siis oma pensioniga teed?“

„See raha sunnik, kaob ka näppude vahelt nagu liiv. Olen siin telefone ja muud tavaari koolijubinatele maha parseldanud, aga kasu eriti midagi.“

Lembit muutus tähelepanelikuks:

„Kuule, ma olen juba tahtnud mitu nädalat sinuga tõsiselt kõneleda. Sa siin ära hoopile midagi nii ägedasti oma asjadega, teed endal ise jalgealuse kuumaks. Laanesoo Almagi räägib linnas, mis tempudega sa kõik hakkama saavat.“

„See vanamutt või? Põetagu oma vanameest kodus ja minu koha pealt pidagu moka maas!“

„Aga Alma ütles, et tema vanamees olla aknast näind.“

„Mida veel? Tohoo tonti, nüüd veel nuhitakse ka veel minu järgi. Ei mina karda kedagi. Mis te mulle ikka teha saate?“ Ja Bläku Eduard hakkas end minekule sättima. Lembit muutus sellest veel vihasemaks, aga mis tema vihastamisest õige kasu oli. Tulutu enesekulutamine vaid. Lembit kõndis aeglaselt koju. Oli hakanud jälle lund sadama. Tema kollane lint traktor kõsitas maja kõrval justkui näeks talveund. Lembit sülitas maha. Mida see Bläku Eduard endast õige mõtleb? Oleks ikka pidanud talle korraliku õpetust

andma, aga Lembit kartis. Hakka veel pärast oma eidele ka seletama, et mis ja kuidas kõik olnud. Ta ei mallanud veel toa poole minna. Süda tahtis kui rinnust välja karata, selline viha oli sees. Nüüd kuluks hädasti üks soru ära või kaks...

Mõtted läksid kord papa öeldud sõnadele, et viin see olevat tarkade inimeste jook, et võtta võib aga tuleb aru pidada. Papa oli siis lõunalaus jutustanud säärast lugu, et kui tema veel noor olnud ja oma mõrsjale Lindale naabertalusse järgi läinud, pidanud punane kosjaviin ikka kaasas olema. Oma emast Lindast oli Lembitul siiani hää meel olnud, aga see Bläku Eduard tegi kangesti südame täis. Ei saanud Lembitki temast teinekord õiget sotti ja see ärritas. Aga kes oli siis temagi? Lihtne melliaator, ei saanud tema kellegi teise üle kohut mõista, teda heaks või halvaks tembeldada? Eks olnud ju elus ka nii mõndagi nähtud, mis veel tagantjärgigi järelemõtlemist vajab.

Lembit pöördus vana kaevu poole ja jäi selle peal olevat lumemütsi põrnitsema. Eda ei mallanud enam toas passida ja oli suurrätt ümber, trepile tulnud:

„Noh, räägi!“

„Ah, mis seal tühja rääkida, eks Eduardil ole neist ravimetest ja eile joodud viinast korralik pohmakas, sellepärast ongi teine nii õhku täis.“

„Aga, mis peab sellest elust nii saama?“

„Mis saama ja mis saama, oskan siis minagi sulle seda nii pagupealt kohe ütelda. Magab enese kodus välja. Eks ta ole siis mees jällegi.“ Eda jäi abikaasale mõistatuslikult otsa vahtima. Süda valutas armsa sõbranna pärast. Siis ütles ta ohtes:

„Oh heldeke, aga see mees pole kainet päeva ju õieti näinudki.“

Lembit astus tupppe ja läks jalgu järele lohistades tupppe. Heitis tagakambri sängile vinklisse. Aga uni ei tahtnud kuidagi tulla. Mõtted need tormasid peas nagu kiirong. Mis see inimese elu siis õigupoolest on? Mis eesmärki see omab?

Ootamatult hakkas Lembitul halb. Keha ei tahtnud enam sõna kuulata. Üks näopool hakkas tõmblema, tahtmatud liigutused haarasid kogu keha, iseäranis õlgu. See kestis mõned hetked. Laubale tekkis külm higikord ja korraga oli kõik möödas. Viimaks saabus kõikehaarav uni.

Lembit ärkas lauatelefoni helina peale. Käskiv meeshäl palus tal kohe traktor võtta. Luigel olevat vaja Põltsamaa jõe äärest pajuvõsa eemaldada. Lembit ohkas, tõusis ja ajas tööriided endale vaevaliselt selga. Ta mäletas hästi, et oli aeg kus kõik käänulised jõed kaevati sirgeteks kraavideks, eemaldati roogu, mättaid, võsa ja vette langenud puuoksi. Jõeharude korrashoidmine ja hooldamine oli Lempsile alati meeldinud. Loodus oli see, mis ta hinge rahu ja tasakaalu tõi. *Järgneb.*